

Första pris Högstadiet Sörmlandsnovellen 2024 : Bortom vågorna av Elsa Forsberg med motivering:

Elsa Forsberg, Nyköping

Juryns motivering:

”En originell berättelse med en genuin känsla där vi sköljs upp i en annan värld i sann Robinson Crusoe-anda. Tankeväckande och välskriven.”

Bortom vågorna

Månens strålar trängde sig mellan de höga palmträden och kastade ett spöklikt sken över djungeln. Vattendropparna på de klargröna bladen glänste innan de rann ner i den fuktiga leran. Det var alldeles tyst bortsett från avlägset fågelkvitter och ljudet av porlande vatten från bäcken. Jag tog tag i en gren, svingade mig över ett busksnår och gick ut på klipporna vid kustlinjen. Stenen var iskall mot mina barfota fötter och vinden svepte en kylig bris över mig. Luften luktade saltvatten och tång. Jag satte mig ned på klippkanten och blickade ut över havet. Vattnet hade samma färg som den stjärnklara natthimlen ovanför mig och var så klart att jag kunde se min egen reflektion i det. Ett leende ansikte med bruna ögon och blonda lockar stirrade upp på mig. Min blick vandrade bort mot horisonten. För ett ögonblick tyckte jag mig se en strimma av ljus långt där borta, men det var omöjligt. Ingen båt åkte någonsin förbi ön, vågorna var alldeles för starka. Bara ett skepp hade vågat närma sig och det låg nu på havets botten. Ingen letade någonsin efter vraket. De lämnade det för att ruttna bort och på så sätt få det att försvinna ur deras tankar. Precis som de gjorde med mig.

Jag var bara ett barn när jag spolades upp på öns strand. Jag minns fortfarande hur solens strålar omfamnade min iskalla kropp som en varm kram och hur vattnet svepte över mina ben

och tvättade rent alla sår. Den vita sanden under mig var varm och det fanns inte ett enda moln på den blåa himlen. Stormen från natten innan var spårlöst försvunnen. Men den levde kvar i mitt huvud. Jag såg hur min farfar förtvivlat klamrade sig fast i rodret medan han skrek ut order till sina matrosar. Skeppet svajade fram och tillbaka på de enorma vågorna. Jag gömde mig bakom några tunnor och höll fast i ett rep. Tårarna på mina kinder spolades bort av det kraftiga regnet.

Framför mig tornade den största våg jag någonsin sett upp sig. En matros sprang fram till mig, men jag ville ta mig till farfar. Han måste akta sig för vågen. Men vågen kom emot oss i alldeles för hög fart. Matrosen lyfte upp mig och kastade mig överbord bara sekunder innan vågen sköljde över skeppet. Jag simmade upp till ytan igen precis i tid för att se skeppet och farfar försvinna i vågorna. Jag ville skrika, men min röst verkade ha slutat fungera. Vattnet var så kallt att jag knappt kunde röra mig, ändå så kämpade jag mig upp till ytan varje gång vågorna tryckte ned mig. Jag väntade på att skeppet skulle dyka upp igen. Farfar var en duktig sjöman, han kunde ha klarat det. Men det kom aldrig upp igen. Det sista jag minns var hur en kraftfull våg drog iväg mig från platsen, sen blev allt svart.

Det är ett mirakel att jag överlevde. I början hade jag hopp om att någon annan också hade gjort det, men efter att ha letat igenom hela ön utan framgång gav jag upp. Jag var alldeles ensam, strandsatt på en öde ö. Tills jag träffade djuren. Det fanns alla möjliga djur på ön, elefanter, giraffer, fåglar, pandor och apor. De gömde sig när jag först kom till ön, så jag märkte dem inte. Men när jag satt gråtandes på stranden efter att jag insett att farfar och matroserna var borta för alltid smög de fram. En döds-kalleapa gick fram och la handen på min axel. Jag hoppade nästan ur skinnet. Apan ryggade tillbaka en aning och kollade lite

blygsamt på mig. Mitt ansikte sprack upp i ett leende. På något konstigt sätt kändes det som om djuren verkligen förstod mig. De var också fast på den här ön. Ingen hade någonsin letat efter dem. Även fast vi inte kunde prata med varandra blev vi snabbt vänner. När jag hängde med djuren var all ensamhet som bortblåst. Dagarna fylldes av ridturer på elefanter, simturer med delfiner och gos med pandor. Min bästa vän var döds-kalleapan, som jag kallade Coco. Hon lärde mig allt om att skaffa mat i djungeln och sydde till och med en klänning av blad och blommor till mig. Men vissa nätter kunde jag inte låta bli att drömma mig tillbaka till livet i staden och båtturen med farfar. Skulle jag någonsin få uppleva dem igen?

Jag lämnade klipporna och gick tillbaka till min säng av palmblad. Jag hörde ljudet av Cocos snarkningar uppe i ett träd. Det kändes betryggande att veta att hon faktiskt var där med mig. Jag la mig tillrätta och somnade nästan samma sekund som jag slöt ögonen. Jag märkte aldrig att jag vaknade. Livet på ön under de närmaste veckorna kändes som ett drömligt dis. För varje dag som passerade kände jag mig allt mer hemma där. Varje morgon väcktes jag av solens strålar som letade sig fram mellan träden och det melodiska ljudet av fågelkvitter. Jag njöt av färskt sötvatten från bäcken som rann genom djungeln och exotiska frukter från buskar och träd. Djuren lärde mig allt de kunde. Hur man flätade korgar av gräs, målade med bär, hittade den bästa maten och mycket mer.

Det roligaste var att skapa kläder. Där jag kom från var det ingen som sydde sina egna kläder. Endast pråliga kläder från toppdesigners var accepterade. På grund av det hade jag aldrig lärt mig att sy, men Coco visade mig hur man kunde knyta ihop blad från ormbunkar och fläta samman blomkransar för att skapa vackra klänningar. Jag blev riktigt nöjd med min. Överdelen täcktes av lilarosa hibiskusar som långsamt övergick i ett skotskrutigt mönster

över den gröna kjolen av ormbunkar. Ingen designer i världen hade kunnat skapa en lika fin klänning.

Kvällarna spenderade jag och djuren runt en lägereld vid stranden. Aporna var förvånansvärt duktiga på att göra upp eld. Och jag hade blivit väldigt duktig på att släcka den efter att de orsakat ett antal mindre skogsbränder. Det var riktigt mysigt att sitta vid havet i månskenet. Man kanske hade kunnat tro att havet skrämde mig efter allt som hänt, men det var faktiskt tvärtom. Havet hade en lugnande effekt på mig, som om det vore en gammal vän. Kanske flöt minnena jag och farfar skapat tillsammans på havet fortfarande runt bland vågorna. Eller så var det på grund av att det hade fört mig hit. Det var tack vare havet som jag satt här med en udda skara djur och berättade om livet bortom öns gränser. Jag tvivlade på att de förstod ett enda ord jag sa, men alla satt och lyssnade som om de verkligen uppskattade mina historier. På min axel satt Coco. Då och då gestaltade hon några scener jag berättade om för att öka dramatiken. Jag måste erkänna att hon var en duktig skådespelerska. Jag förstod inte hur hon kunde få hela mitt liv att verka dramatiskt. I alla fall så blev kvällarna höjdpunkten på min dag. Genom att dela mina minnen med djuren kändes det som om djuren blev en del av dem.

En natt vaknade jag av ljudet av röster från stranden. Jag flög upp ur sängen och sprang för att hämta eldflugan Lillen, den minsta eldflugan i flocken. Han var väldigt liten, men det hindrade inte honom från att ha den starkaste utstrålningen av dem alla. Lillen förstod allvaret i situationen och guidade mig genom mörkret med sitt ljus. Jag snavade fram över rötter och stockar, men jag släppte aldrig blicken från Lillen. Innan jag visste ordet av det var vi framme vid stranden. Vi tog skydd bakom en buske och spanade mot strandkanten.

Jag flämtade till när jag såg det enorma skeppet ankrat vid stranden. Det ljusbruna skrovet var säkert 20 meter högt med ett stort, blodrött segel. Jag förstod inte hur det lyckats ta sig förbi vågorna som sänkt min farfars skepp, men jag hade inte tid att fundera på det nu. På stranden kryllade det av män i vita labbrockar som bar på konstig utrustning, skrev rapporter eller diskuterade ohörbara saker. En av dem passerade busken där vi gömde oss och jag skymtade ordet "expeditionsledare" på labbrockens rygg. Jag förstod direkt att de var forskare. Mitt hjärta bultade så snabbt att jag trodde att det skulle hoppa ut ur bröstet. Tänk om de upptäckte mig? Vad hade de gjort då? Troligtvis tagit med mig tillbaka till staden. Jag blickade bakåt mot Lillen. Han gömde sig halvt bakom ett träd, som om människorna skrämde honom. Jag slogs av en hemsk tanke. Tänk om forskarna hade kommit för att fånga in några av de unika arterna som fanns här? Jag kunde inte låta det ske. Jag var tvungen att locka iväg forskarna. Men hur skulle jag lyckas med det?

Min farfar brukade säga att om man lever som ett vilddjur blir man till slut ett. Jag hade alltid trott att det var något korkat budskap i en fabel, men jag började faktiskt tro att det kunde stämma. I tystnad samlade jag ihop alla apor jag kunde hitta, vilket var svårt eftersom apor inte gärna är tysta. Truppen leddes av Coco, bärandes på några bananer för att få hennes syskons uppmärksamhet. Bakom dem stod djuren vi utrymt från stranden och väntade otåligt på att planen skulle sättas i verket. Självt stod jag längst fram och inväntade rätt ögonblick. Jag tog ett djupt andetag och ropade:

-Nu!

Det var då det mest underbara kaoset jag någonsin sett bröt ut. Aporna slungade iväg eldklot mot stranden och fick forskarna att samla ihop sina grejer och rusa mot skeppet i panik.

Någon skrek något om en förbannelse samtidigt som han sicksackade mellan några söndersprängda lådor. Jag hade aldrig sett ett skepp lätta ankar så snabbt förut. Det tog bara fem minuter innan det var ute på havet igen. Tack vare min förmåga att släcka bränder blev lågorna som höll på att svälja stranden bara ett minne blott. Det enda som fanns kvar var trärester och en enda låda med utrustning.

Firandet pågick hela natten. Djuren dansade runt på stranden. Aporna gjorde fula gester mot skeppet som långsamt försvann bakom horisonten. Jag stod en bit bort från firandet och betraktade skeppet genom en kikare som lämnats kvar. Jag försökte låta bli att tänka på att det som kunde ha varit min enda väg tillbaka till mitt gamla liv nu seglade iväg. Coco smög fram och la handen på min axel, precis som hon hade gjort första gången vi träffades. Det kändes som om en varm hand grep tag i mitt hjärta. Jag lade ner kikaren och vände blicken mot mina vänner. I det ögonblicket insåg jag att jag inte behövde ett skepp för att ta mig hem. Jag var redan hemma.